

Arrest

nr. 186 853 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Tadzjiek van origine en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit de stad Kaboel. Op 8 februari 2012 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde dat u gewerkt had voor het ministerie van Transport en daarna voor de huisvestingsmaatschappij van de overheid als supervisor. Als supervisor moest u 's nachts het werk van de arbeiders controleren bijvoorbeeld op de dienst waar zuurstofapparaten voor ziekenhuizen werden geproduceerd. U verklaarde voorts dat u getrouwd bent met R., een Pashtoun vrouw, en dat u problemen kende met haar eerste echtgenoot en diens entourage. Deze wilde uw stiefdochter uithuwelijken aan de zoon van gouverneur Gul Agha Sherzai. Daarnaast was de familie van

uw echtgenote niet akkoord met jullie huwelijk. Op 20 hamal 1390 (Afghaanse kalender, stemt overeen met 9 april 2011 volgens onze kalender) werden uw vrouw, uw zontje en uw twee stiefkinderen ontvoerd en uw broer kreeg een dreigbrief waarin de taliban opriep om u te stenigen omdat u de Pashtoun tradities had geschonden. Na de ontvoering van uw gezin, in dezelfde maand, werd u opzettelijk aangereden door een auto. U was in shock en werd gehospitaliseerd. Daarna werd u ontslagen. Omwille van bovenstaande problemen ontvluchtte u Afghanistan. Op 28 juni 2012 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen enkel geloof werd gehecht aan uw problemen. Deze beslissing werd op 24 oktober 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Op 20 februari 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag verwees u naar uw oorspronkelijke problemen. U voegde toe dat uw echtgenote en (stief)kinderen nog steeds vermist zijn en dat uw broer door onbekenden werd geslagen. Daarnaast verklaarde u dat u in België deelnam aan protestmarsen en in een kerk hebt verbleven. De taliban zou aan de moskee van uw woonplaats dreigbrieven hebben uitgedeeld aan familieleden van kerkbezitters. Tot slot verwees u naar uw slechte gezondheidstoestand. U zou problemen hebben met uw hart, longen, nieren en uw oog. Ook mentaal zou u niet meer in orde zijn. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: een dreigbrief van de taliban waarin uw broer verzocht wordt om u uit te leveren, een dreigbrief van de taliban gericht aan uw broer waarin om uw adres wordt gevraagd, een kopie van een dreigbrief die door de taliban werd uitgedeeld aan familieleden van kerkbezitters met de oproep om alle personen die in een kerk hebben verbleven te vermoorden, een klachtbrief van uw broer gericht aan de politie, een brief van de politie van Kabul waarin ze aan de politie van Kandahar informatie vragen over jullie belagers, een schrijven van uw broer aan de politie van Kabul waarin hij uw probleem uiteenzet en vraagt of uw veiligheid bij terugkeer gegarandeerd is, de reacties hierop van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de voorzitter van het klachtencomité van het parlement waarin gesteld wordt dat u zelf voor uw eigen bodyguards moet zorgen, een anonieme brief met als titel 'Nieuw elementen ingeroepen voor een nieuwe asielaanvraag' waarin gesteld wordt dat u zou behoren tot de categorie van jongens en mannen 'of fighting age', informatie van facebook en de website van 'Tolo News' over de acties van Afghanen in België, twee flyers over Afghanen in België, foto's waarop u te zien bent tijdens de acties, een CD-Rom met filmpjes van de acties in België, en twee enveloppes verzonden vanuit Kaboel. Op 31 maart 2014 besliste het CGVS om uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 3 februari 2016 door de RvV verworpen.

Op 18 maart 2016 diende u een derde asielaanvraag in. U verwees hierbij opnieuw naar uw oorspronkelijke problemen. U verklaarde echter gelogen te hebben over de oorzaak van deze problemen. In werkelijkheid zou uw gezin, weliswaar met de hulp van de ex-echtgenoot van uw vrouw, gekidnapt zijn omwille van uw beroepsactiviteiten. U zou in tegenstelling tot wat u eerder beweerde gewerkt hebben als veiligheidscommandant voor de huisvestingsmaatschappij van de overheid en niet zoals u voordien verklaard had, als supervisor. U zou ingestaan hebben voor de bewaking van het terrein van de huisvestingsmaatschappij en u moest ook patrouilleren samen met ISAF. U zou als veiligheidscommandant verschillende keren problemen hebben gekend met personen of groepen die een deel van de gronden van de huisvestingsmaatschappij wilden annexeren. Op een dag werd u benaderd door een taliban lid genaamd M.M. die in het verleden bij de huisvestingsmaatschappij had gewerkt. Hij zei dat de taliban van plan was om het vliegveld aan te vallen en hij wilde dat u hen toegang zou verschaffen tot het vliegveld via het terrein van de huisvestingsmaatschappij. Hij vertelde u dat het een grote aanslag betrof die zou plaatsvinden op 7 of 8 saur 1389 (27 of 28 april 2010). U antwoordde dat u erover zou nadenken. De week daarop op 15 hamal 1389 (4 april 2010) ontmoette u hem opnieuw en u meldde hem dat u niet wilde meewerken. Hij werd kwaad en vertrok. Op 21 hamal 1389 (10 april 2010) werd uw gezin ontvoerd met behulp van de ex-echtgenoot van uw vrouw. U voegde nog toe dat familieleden na uw vertrek aangevallen werden omwille van u. Zo werd uw schoonbroer twee jaar geleden opzettelijk aangereden door een vrachtwagen. De dader zou de feiten bekend hebben. Een neef werd aangevallen door onbekenden en doodgestoken en de schoonbroer van uw nicht, een zakenman die tevens alcohol importeerde, werd eveneens op brutale wijze vermoord. Daarnaast verwees u opnieuw naar uw verblijf in een kerk in België. Als nieuw element haalde u aan dat familieleden in Kabul hiervan op de hoogte zouden zijn gebracht. Ze zouden in Afghanistan naar de rechtbank gestapt zijn en een klacht tegen u hebben ingediend. U werd opgeroepen en vervolgens bij verstek veroordeeld. Ter staving van uw verklaringen legde u tal van originele documenten en kopieën betreffende uw werk voor zoals onder andere een werkbadge, evaluatieformulieren voor de aanvraag van een promotie, een brief betreffende uw aanstelling als veiligheidscommandant, veiligheidsprotocollen, loonlijsten en diverse attesten en facturen. U verwees ook naar een lidmaatschapsboekje van de vakbond dat u al voorlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Daarnaast legde u een originele convocatie en een vonnis voor met betrekking tot een klacht die in

Afghanistan tegen u werd ingediend omwille van uw kerkbezoek in België. U beschikt tevens over foto's van uzelf op uw werk, foto's van uw schoonbroer die het slachtoffer werd van een ongeval en foto's van uzelf tijdens de kerkbezetting in België. Tijdens het gehoor legde u tevens twee kopieën voor van politiedocumenten over het verkeersongeval van uw schoonbroer. Ook beschikt u over de film '31 Haltes', een geheugenstick en een CD-Rom met beelden van u tijdens manifestaties en in de kerk. U bent tevens kort te zien terwijl u een gesprek voert met een journalist van CNN. Daarnaast legde u ook afsprakenkaartjes voor van 'Geneeskunde voor het Volk' en een attest waaruit blijkt dat u in behandeling bent bij een kinesitherapeut.

B. Motivering

Na bijkomend onderzoek van de door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u ook deze keer noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste twee asielaanvragen door het CGVS werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw vluchtmotieven. In het kader van uw huidige aanvraag wijzigde u uw verklaringen over de oorzaak van uw oorspronkelijke problemen. U beweerde dat uw verklaringen over de oorzaak van uw problemen met de taliban en de kidnapping van uw gezin, die u uiteenzette in het kader van uw eerste twee asielaanvragen, niet correct zijn. De problemen zouden immers veroorzaakt zijn door het feit dat u als veiligheidscommandant werkte voor de huisvestingsmaatschappij en weigerde om de taliban toegang te geven tot het terrein dat u moest bewaken, hetgeen u destijds niet vermeldde. De ex-echtgenoot van uw vrouw zou echter wel meegeholpen hebben bij de ontvoering van uw gezin (CGVS, p. 3,4 en 7). Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een asielzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland van bij aanvang correct inlicht over zijn vluchtmotieven. Als uitleg stelde u aanvankelijk dat er tijdens uw eerste aanvraag niets gevraagd werd over uw job. Toen u ermee geconfronteerd werd dat er destijds wel degelijk vragen werden gesteld over uw werk beweerde u dat u niet vermeldde dat u commandant was omdat de tolk u het zwijgen oplegde toen u uitleg wilde geven over uw functie. Daarna wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u destijds emotioneel was en kampte met hartklachten en psychische problemen waardoor u zaken was vergeten (CGVS, p. 4). Dit alles is echter onvoldoende ter verantwoording, temeer omdat u in het kader van uw tweede asielaanvraag evenmin vermeldde dat u werkte als veiligheidscommandant. Bovendien werd er tijdens het gehoor op CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag expliciet gevraagd welke functie u uitoefende op de directie van huisvesting waarop u antwoordde dat u supervisor was (CGVS eerste aanvraag dd. 2 mei 2012, p. 5). Daarnaast werd er toen ook gevraagd of uw problemen iets te maken hadden met uw werk. U antwoordde hierop ontkennend (CGVS eerste aanvraag dd. 2 mei 2012, p. 6). Bovendien weten uw nieuwe verklaringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan niet te overtuigen.

Zo is het weinig aannemelijk dat M.M. u bij de eerste toenaderingspoging op de hoogte zou brengen van het feit dat de taliban van plan was om op zeven of acht saur 1389 (27 of 28 april 2010) een grote aanval uit te voeren op de luchthaven. Logischerwijze kan er van uitgegaan worden dat ze dergelijke gedetailleerde informatie pas zouden vrijgeven nadat ze zeker waren van uw bereidheid om met hen samen te werken. U verklaarde tevens expliciet dat u M.M. al kende maar dat hij u nooit eerder over iets dergelijks had aangesproken (CGVS, p. 5). Voorts verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw gezin werd ontvoerd op 20 hamal 1390 (9 april 2011), terwijl u de ontvoering in het kader van uw derde asielaanvraag situeerde op 21 hamal 1389 (10 april 2010), dus een jaar eerder (CGVs eerste aanvraag dd. 2 mei 2012, p. 2 en CGVS, p. 6).

Daarnaast kan er geen bewijswaarde worden toegekend aan de documenten die zouden moeten aantonen dat u werkzaam was als veiligheidscommandant en niet als supervisor zoals u voorheen had verklaard. Zo staat er enkel op een lijst van werknemers (stuk vier in het administratief dossier) een logo bovenaan het document. U legde hier echter geen origineel van voor en uw functie wordt er niet in vermeld. Op de overige documenten staat nergens een logo of officiële hoofdding van het ministerie of de huisvestingsmaatschappij. U legde weliswaar aanvraagformulieren voor promotie voor waar wel uw foto op bevestigd is maar op deze formulieren staat nergens vermeld dat u de functie had van veiligheidscommandant, maar wel werknemer in de bouw en werknemer bij de boekhouding. Uw werkbadge is zelfs overduidelijk vervalst. Zo is de voorzijde geschreven in het Engels en het Chinees. Toen u hier op gewezen werd repliceerde u dat het zo geprint is. U voegde toe dat de tekst op dergelijke badge normaal in het Dari en het Pashtou is geschreven maar dat u ze soms moest aanbieden op de luchthaven en dat het bij u in het Engels is (CGVS, p. 9 en 10). Bovenstaande uitleg volstaat echter niet. Uit nader onderzoek van de badge blijkt bovendien dat deze bestaat uit twee briefjes (voorkant en achterkant) die in een plastic hoesje werden gestopt. Op de achterkant (of binnenkant) van het eerste

stukje papier staat tekst in het Chinees en het Engels. Bevreemdend is ook dat zowel op de voor- als de achterkant van de badge een foto van u werd aangebracht. De foto aan de voorzijde is trouwens veel te groot waardoor ze een stuk van de tekst bedekt. Tot slot dient er op gewezen te worden dat in een deel van de documenten uw functie vermeld staat als commandant van civiele bescherming terwijl op enkel andere documenten, waaronder bovenvermelde werkbadge, commandant van zelfverdediging staat geschreven. In het arbeids- of vakbondsboekje dat u voorlegde tijdens uw eerste asielaanvraag wordt uw functie trouwens niet vermeld.

Uit de kopieën van de politiedocumenten over het verkeersongeval van uw schoonbroer blijkt nergens dat het zou gaan om kwaad opzet. Dat hij opzettelijk werd aangereden en dat de dader zelfs veroordeeld werd na een bekentenis betreft slechts een blote bewering van uwentwege. Van uw verklaringen over de dood van uw neef en de schoonbroer van uw nicht die alcohol importeerde kan hetzelfde gezegd worden (CGVS, p. 8 en 9).

Betreffende het door u voorgelegde beeldmateriaal en foto's waarop u te zien bent tijdens de acties van Afghanen in België en in de Begijnhofkerk alsook in gesprek met een journalist van CNN dient er op gewezen te worden dat deze voorgaande beoordeling over uw verblijf in de kerk niet kunnen wijzigen. Het is vooreerst zeer opmerkelijk dat u in het interview met CNN stelt dat u designer was van beroep, hetgeen iets helemaal anders is dan veiligheidscommandant. Daarnaast kan het feit dat een kort fragment van een interview van u in de kerk werd uitgezonden op CNN geenszins aantonen dat iemand in Afghanistan hiervan op de hoogte zou zijn en/of dat u in geval van terugkeer een risico zou lopen omwille van uw verblijf in de kerk. U stelde dat u in de kerk problemen kreeg met een Afghaan genaamd M. of A.L. die gezien had dat u alcohol dronk tijdens een nieuwjaarsviering in de kerk. Deze persoon zou naar Afghanistan teruggekeerd zijn waar hij in contact kwam met de zoon van uw oom van vaderskant aan wie hij foto's en video's liet zien. Hierop zou de zoon van uw oom van vaderskant een klacht hebben ingediend tegen u bij de rechtbank (CGVS, p. 11). Dat u tijdens uw verblijf in de kerk de ergernis zou hebben opgewekt van een landgenoot die naar Afghanistan zou teruggekeerd zijn, daar verwanten van u zou hebben ontmoet en tegen hen zou geklaagd hebben over uw gedrag in België is te toevallig om geloofwaardig te zijn, temeer omdat u hier in het kader van uw vorige asielaanvraag geen melding van maakte. De geloofwaardigheid van deze bewering wordt nog verder ondermijnd doordat er geen enkele bewijswaarde kan gegeven worden aan de door u voorgelegde convocaties en het vonnis omwille van uw verblijf in de kerk en de daarmee gepaard gaande perceptie dat u bekeerd zou zijn. Hoewel het originelen betreft is de stempel op beide documenten een kleurenscaan. Treffend is ook dat het twee oproepingsbrieven betreft. Dat men een vonnis zou betekenen op een standaardformulier dat bestemd is om iemand op te roepen is toch wel zeer opmerkelijk.

Zoals hierboven reeds aangegeven, werd uw vrees voor vervolging omwille van uw verblijf in een kerk in België reeds in het kader van uw vorige asielaanvraag beoordeeld. Het loutere feit dat uw raadsman, meester S.M.-B., het niet eens is met de motivering van het CGVS doet hier geen afbreuk aan (CGVS, p. 12 en 13). Bovendien werd de vorige weigeringsbeslissing van het CGVS door de RvV bevestigd.

Betreffende de overige door u voorgelegde documenten (namelijk een attest waaruit blijkt dat u behandeld wordt door een kinesitherapeut en kaartjes met afspraken bij Geneeskunde voor het Volk) dient tot slot te worden opgemerkt dat hier geenszins kan uit afgeleid worden dat u zou kampen met psychische problemen en/of een hartkwaal (CGVS, p. 4 en 13 en brief advocaat, p. 3).

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR

richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en

is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 en 48/4, § 2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” en van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt dat hij vreest vervolgd te worden door de taliban omwille van zijn functie. Hij stelt dat verschillende van zijn familieleden op brutale wijze zijn omgebracht door onbekenden. Hij stelt tevens te vrezen vervolgd te worden omwille van zijn verblijf in een kerk in Brussel. Hij meent dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan invoeren “*omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen en omdat hij beschuldigd is bekeerd te zijn*”.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat hij zijn problemen niet eerder heeft vermeld, wijt verzoeker aan psychologische problemen en hij stelt dat hij een fout heeft gemaakt. “*Verzoeker toont aan de hand van objectieve documenten dat hij daar gewerkt heeft en daardoor problemen kreeg met Taliban.*” Betreffende M.M. wijst verzoeker erop dat deze een goede vriend was en dat zij heel lang hebben samengewerkt. Volgens hem verwachtte M.M. niet dat hij zijn voorstel zou afwijzen. Betreffende zijn werkbadge stelt verzoeker als volgt: “*Verzoeker woont al een aantal jaren in België en hij is nu heel goed op de hoogte van de asielprocedure. Hij weet heel goed wat de gevolgen zijn om valse stukken voor te leggen. De werkbades worden in Afghanistan gemaakt door Chinese bedrijven. In voorkant van de werkbade staat de gegevens in Dari en soms in het Engels en in de achterkant voegen ze een duplicaat – geschreven in het Engels en Chinees. De raadsman van verzoeker heeft in andere dossiers ook dergelijke werkbades gezien. Het is verbazingwekkend dat verweerster niet erop de hoogte is.*” Aangaande de functies “commandant van de civiele bescherming” en “commandant van zelfverdediging” stelt verzoeker als volgt: “*Beide worden in Afghanistan genoemd – “defahi khude” – zelfverdediging georganiseerd door de burgers.*” Aangaande het interview met CNN en zijn uitspraak designer te zijn stelt verzoeker als volgt: “*Verzoeker heeft tijdens zijn verblijf in kerk in Brussel een huisje gebouwd en tijdens het interview stelde hij dat hij de designer was. Verweerster heeft nagelaten om dit onderscheid te zien.*” Verder meent verzoeker dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met het vonnis en de oproepingsbrieven. Hij meent dat de commissaris-generaal ervan uitgaat dat in Afghanistan de oproepingsbrieven worden gestuurd zoals in België. Hij stelt tevens dat de commissaris-generaal heeft nagelaten hem het voordeel van de twijfel te verlenen.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt als volgt in onderhavig verzoekschrift:

“Door zijn verblijf in een kerk in België is verzoeker in de negatieve aandacht gekomen van de lokale inwoners en de Afghaanse overheid. Bij een eventuele terugkeer loopt hij het risico om onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM; Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

[...]

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat dit middel is gegrond.”

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 21 maart 2017 samen met een aanvullende nota het EASO “*Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation*” van november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij en zijn familie problemen kennen met de taliban naar aanleiding van zijn professionele activiteiten en zijn weigering met hen samen te werken. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker zonder een aannemelijke verklaring in het kader van onderhavige, derde asielaanvraag de oorzaak van de problemen die hij in het kader van zijn voorgaande asielaanvragen aanhaalde, wijzigt, hetgeen geenszins getuigt van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging, (ii) het niet aannemelijk is dat M.M. verzoeker meteen op de hoogte zou brengen van de plannen voor een grote aanval van de taliban op de luchthaven, (iii) hij de ontvoering van zijn gezin in het kader van zijn eerste asielaanvraag plaatste op 20 hamal 1390 (9 april 2011) terwijl hij dit bij onderhavige asielaanvraag plaatst op 21 hamal 1389 (10 april 2010), (iv) geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de voorgelegde documenten ter staving van zijn werkzaamheden als veiligheidscommandant (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier), temeer daar de werkbadge duidelijk is vervalst, (v) uit de kopieën van de documenten over het verkeersongeval van zijn schoonbroer niet blijkt dat het om kwaad opzet zou gaan, (vi) zijn verklaringen over de dood van zijn neef en de schoonbroer van zijn nicht, die alcohol importeerde, blote beweringen zijn, (vii) het voorgelegde beeldmateriaal en de foto's van hem tijdens acties van Afghanen in België en in de Begijnhofkerk alsook het gesprek met een journalist van CNN de voorgaande beoordeling van zijn verblijf in een kerk niet kunnen wijzigen, temeer daar geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de voorgelegde convocatie en het vonnis, en (viii) uit de overige voorgelegde documenten niet kan worden afgeleid dat hij te kampen zou hebben met psychische problemen en/of een hartkwaal.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen,

ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij 's Raads arrest nummer 90 240 van 24 oktober 2012 – en dus niet door de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 28 juni 2012 zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld – dat kracht van gewijsde heeft. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag werd het beroep tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van het CGVS van 31 maart 2014 verworpen bij 's Raads arrest nummer 161 334 van 3 februari 2016, dat eveneens kracht van gewijsde heeft.

In het kader van onderhavige derde asielaanvraag dient vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen plots wijzigt en een andere oorzaak aanbrengt voor de problemen die hij reeds in het kader van zijn voorgaande asielaanvragen aanvoerde. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“U beweerde dat uw verklaringen over de oorzaak van uw problemen met de taliban en de kidnapping van uw gezin, die u uiteenzette in het kader van uw eerste twee asielaanvragen, niet correct zijn. De problemen zouden immers veroorzaakt zijn door het feit dat u als veiligheidscommandant werkte voor de huisvestingsmaatschappij en weigerde om de taliban toegang te geven tot het terrein dat u moest bewaken, hetgeen u destijds niet vermeldde. De ex-echtgenoot van uw vrouw zou echter wel meegeholpen hebben bij de ontvoering van uw gezin (CGVS, p. 3,4 en 7). Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een asielzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland van bij aanvang correct inlicht over zijn vluchtmotieven. Als uitleg stelde u aanvankelijk dat er tijdens uw eerste aanvraag niets gevraagd werd over uw job. Toen u ermee geconfronteerd werd dat er destijds wel degelijk vragen werden gesteld over uw werk beweerde u dat u niet vermeldde dat u commandant was omdat de tolk u het zwijgen oplegde toen u uitleg wilde geven over uw functie. Daarna wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u destijds emotioneel was en kampte met hartklachten en psychische problemen waardoor u zaken was vergeten (CGVS, p. 4). Dit alles is echter onvoldoende ter verantwoording, temeer omdat u in het kader van uw tweede asielaanvraag evenmin vermeldde dat u werkte als veiligheidscommandant. Bovendien werd er tijdens het gehoor op CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag expliciet gevraagd welke functie u uitoefende op de directie van huisvesting waarop u antwoordde dat u supervisor was (CGVS eerste aanvraag dd. 2 mei 2012, p. 5). Daarnaast werd er toen ook gevraagd of uw problemen iets te maken hadden met uw werk. U antwoordde hierop ontkennend (CGVS eerste aanvraag dd. 2 mei 2012, p. 6).”

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan er opnieuw op te wijzen dat hij psychologische problemen heeft en stelt hij enkel dat hij een fout heeft gemaakt. Verzoeker brengt evenwel geen enkel attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij te kampen heeft met psychische of psychologische problemen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers terecht gesteld als volgt: *“Betreffende de overige door u voorgelegde documenten (namelijk een attest waaruit blijkt dat u behandeld wordt door een kinesitherapeut en kaartjes met afspraken bij Geneeskunde voor het Volk) dient tot slot te worden opgemerkt dat hier geenszins kan uit afgeleid worden dat u zou kampen met psychische problemen en/of een hartkwaal (CGVS, p. 4 en 13 en brief advocaat, p. 3).”* Zijn stelling dat hij een fout heeft gemaakt, is verder moeilijk te rijmen met zijn verklaring verderop in zijn verzoekschrift dat hij reeds enkele jaren in België en dus zeer goed op de hoogte is van de asielprocedure (p. 5).

Betreffende de documenten die verzoeker in het kader van onderhavige, derde asielaanvraag voorlegt, meent hij dat deze een objectief bewijs zijn van zijn werkzaamheden en de hieruit voortgevloeide problemen. Verzoeker slaagt er evenwel niet in de pertinente opmerkingen betreffende deze documenten en zijn verklaringen dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen: *“Zo is het weinig aannemelijk dat M.M. u bij de eerste toenaderingspoging op de hoogte zou brengen van het feit dat de taliban van plan was om op zeven of acht saur 1389 (27 of 28 april 2010) een grote aanval uit te voeren op de luchthaven. Logischerwijze kan er van uitgegaan worden dat ze dergelijke gedetailleerde informatie pas zouden vrijgeven nadat ze zeker waren van uw bereidheid om met hen samen te werken. U verklaarde tevens expliciet dat u M.M. al kende maar dat hij u nooit eerder over iets dergelijks had aangesproken (CGVS, p. 5). Voorts verklaarde u in het kader van uw eerste*

asielaanvraag dat uw gezin werd ontvoerd op 20 hamal 1390 (9 april 2011), terwijl u de ontvoering in het kader van uw derde asielaanvraag situeerde op 21 hamal 1389 (10 april 2010), dus een jaar eerder (CGVs eerste aanvraag dd. 2 mei 2012, p. 2 en CGVS, p. 6)

Daarnaast kan er geen bewijswaarde worden toegekend aan de documenten die zouden moeten aantonen dat u werkzaam was als veiligheidscommandant en niet als supervisor zoals u voorheen had verklaard. Zo staat er enkel op een lijst van werknemers (stuk vier in het administratief dossier) een logo bovenaan het document. U legde hier echter geen origineel van voor en uw functie wordt er niet in vermeld. Op de overige documenten staat nergens een logo of officiële hoofdding van het ministerie of de huisvestingsmaatschappij. U legde weliswaar aanvraagformulieren voor promotie voor waar wel uw foto op bevestigd is maar op deze formulieren staat nergens vermeld dat u de functie had van veiligheidscommandant, maar wel werknemer in de bouw en werknemer bij de boekhouding. Uw werkbadge is zelfs overduidelijk vervalst. Zo is de voorzijde geschreven in het Engels en het Chinees. Toen u hier op gewezen werd repliceerde u dat het zo geprint is. U voegde toe dat de tekst op dergelijke badge normaal in het Dari en het Pashtou is geschreven maar dat u ze soms moest aanbieden op de luchthaven en dat het bij u in het Engels is (CGVS, p. 9 en 10). Bovenstaande uitleg volstaat echter niet. Uit nader onderzoek van de badge blijkt bovendien dat deze bestaat uit twee briefjes (voorkant en achterkant) die in een plastic hoesje werden gestopt. Op de achterkant (of binnenkant) van het eerste stukje papier staat tekst in het Chinees en het Engels. Bevreemdend is ook dat zowel op de voor- als de achterkant van de badge een foto van u werd aangebracht. De foto aan de voorzijde is trouwens veel te groot waardoor ze een stuk van de tekst bedekt. Tot slot dient er op gewezen te worden dat in een deel van de documenten uw functie vermeld staat als commandant van civiele bescherming terwijl op enkel andere documenten, waaronder bovenvermelde werkbadge, commandant van zelfverdediging staat geschreven. In het arbeids- of vakbondsboekje dat u voorlegde tijdens uw eerste asielaanvraag wordt uw functie trouwens niet vermeld.

Uit de kopieën van de politiedocumenten over het verkeersongeval van uw schoonbroer blijkt nergens dat het zou gaan om kwaad opzet. Dat hij opzettelijk werd aangereden en dat de dader zelfs veroordeeld werd na een bekentenis betreft slechts een blote bewering van uwentwege. Van uw verklaringen over de dood van uw neef en de schoonbroer van uw nicht die alcohol importeerde kan hetzelfde gezegd worden (CGVS, p. 8 en 9).

Betreffende het door u voorgelegde beeldmateriaal en foto's waarop u te zien bent tijdens de acties van Afghanen in België en in de Begijnhofkerk alsook in gesprek met een journalist van CNN dient er op gewezen te worden dat deze voorgaande beoordeling over uw verblijf in de kerk niet kunnen wijzigen. [...] Daarnaast kan het feit dat een kort fragment van een interview van u in de kerk werd uitgezonden op CNN geenszins aantonen dat iemand in Afghanistan hiervan op de hoogte zou zijn en/of dat u in geval van terugkeer een risico zou lopen omwille van uw verblijf in de kerk. U stelde dat u in de kerk problemen kreeg met een Afghaan genaamd M. of A.L. die gezien had dat u alcohol dronk tijdens een nieuwjaarsviering in de kerk. Deze persoon zou naar Afghanistan teruggekeerd zijn waar hij in contact kwam met de zoon van uw oom van vaderskant aan wie hij foto's en video's liet zien. Hierop zou de zoon van uw oom van vaderskant een klacht hebben ingediend tegen u bij de rechtbank (CGVS, p. 11). Dat u tijdens uw verblijf in de kerk de ergernis zou hebben opgewekt van een landgenoot die naar Afghanistan zou teruggekeerd zijn, daar verwanten van u zou hebben ontmoet en tegen hen zou geklaagd hebben over uw gedrag in België is te toevallig om geloofwaardig te zijn, temeer omdat u hier in het kader van uw vorige asielaanvraag geen melding van maakte. De geloofwaardigheid van deze bewering wordt nog verder ondermijnd doordat er geen enkele bewijswaarde kan gegeven worden aan de door u voorgelegde convocatie en het vonnis omwille van uw verblijf in de kerk en de daarmee gepaard gaande perceptie dat u bekeerd zou zijn. Hoewel het originelen betreft is de stempel op beide documenten een kleurenscaan. Treffend is ook dat het twee oproepingsbrieven betreft. Dat men een vonnis zou betekenen op een standaardformulier dat bestemd is om iemand op te roepen is toch wel zeer opmerkelijk.

Zoals hierboven reeds aangegeven, werd uw vrees voor vervolging omwille van uw verblijf in een kerk in België reeds in het kader van uw vorige asielaanvraag beoordeeld. Het loutere feit dat uw raadsman, meester S.M.-B., het niet eens is met de motivering van het CGVS doet hier geen afbreuk aan (CGVS, p. 12 en 13)."

Betreffende M.M. komt verzoeker niet verder dan te herhalen dat hij deze persoon reeds kende. Dat M.M. niet verwachtte dat verzoeker zijn voorstel zou afwijzen, is een blote bewering. Gelet op de mogelijks verregaande impact van het verspreiden van informatie over de plannen van de taliban om de luchthaven aan te vallen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat M.M. zich eerst ten gronde vergewist van de steun en loyaliteit van verzoeker, *quod non in casu*. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde dat M.M. nooit eerder over iets dergelijks met hem had gesproken (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Aangaande de werkbadge, komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van een aantal blote beweringen die hij middels geen enkel stuk staakt. Dat verzoeker heel goed weet wat de gevolgen zijn van het voorleggen van valse stukken, blijkt geenszins uit zijn gedrag. Dat de werkbades in Afghanistan worden gemaakt door Chinese bedrijven, wordt op geen enkele wijze aangetoond. Hetzelfde geldt voor zijn bewering dat zijn raadsman in andere dossiers ook reeds dergelijke werkbades heeft gezien. Waar verzoeker stelt dat het verbazingwekkend is dat *“verweerster niet erop de hoogte is”*, dient erop gewezen dat van verweerder niet kan worden verwacht op de hoogte te zijn van alle kennis die verzoekers raadsman zou hebben opgedaan in andere dossiers, noch dat hij op de hoogte is van het productieproces van werkbades in Afghanistan. Het is, integendeel, eerder verbazingwekkend zulks van verweerder te verwachten, temeer gelet op het feit dat verzoeker zich bedient van valse documenten. In de bestreden beslissing wordt overigens niet enkel gewezen op het gebruik van het Chinees op de voorgelegde badge, maar tevens op de anomalieën van de foto's op deze badge. Ook verzoekers bewering dat “commandant van civiele bescherming” en “commandant van zelfverdediging” in Afghanistan hetzelfde worden genoemd (“defahi khude”) wordt op geen enkel wijze gestaafd en betreft dan ook opnieuw slechts een blote bewering.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet, zoals verzoeker stelt, dat de commissaris-generaal ervan uitgaat dat oproepingsbrieven in Afghanistan op dezelfde wijze worden verstuurd als in België. Terecht wordt er evenwel opgemerkt in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat een vonnis zou worden afgedrukt op een formulier dat bestemd is om iemand op te roepen. Bovendien wordt er tevens terecht gewezen op het feit dat de stempel op de convocatie en het vonnis een kleurenscaan betreft.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtoollig motief dat verzoeker tijdens zijn interview met CNN zei dat hij “designer” was, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten;

en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de door verweerder bij aanvullende nota bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse heden nog steeds actueel en correct is. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 10) onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER